

Arrest

nr. 135 047 van 15 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 5 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12 augustus 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DIMONEKE-VANNESTE, die loco advocaat F. ZEGBE ZEGS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 26 februari 2014 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 12 augustus 2014 neemt de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vormen respectievelijk de eerste en de tweede bestreden beslissing met reden:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.02.2014 werd ingediend door: (...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Er werd een verklaring aangebracht van de werkloosheidsdienst te Vilvoorde waaruit blijkt dat de Belg van januari 2013 tot en met december 2013 een werkloosheidsuitkering ontving. Nergens in het dossier steken echter bewijzen dat de Belgische referentiepersoon daadwerkelijk op zoek is naar werk. Vandaar dat de werkloosheidsuitkering niet in aanmerking kan genomen worden.

Bijkomend werd een deeltijds arbeidscontract voorgelegd op naam van betrokkene zelf, alsook een prestatiestaat en drie loonfiches. De bestaansmiddelen die betrokkene zelf verwerft, kunnen echter overeenkomstig bovenstaand wetsartikel niet in overweging genomen worden. 't Is immers de Belg die moet aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om gezinshereniging voor de gezinsleden te kunnen bekomen.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat nergens uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel aan:

"Schending van artikel 40 ter en 42 § 1° al.2 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen alsook, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; Overwegend dat tegenpartij zonder geldige motieven de vordering tot verblijfsvergunning van verzoekster verworpen heeft ;

Dat het inderdaad op basis van artikel 40 bis § 1° van voornoemde wet is dat verzoekster, met recht, moet beschouwd worden als familielid van een burger van de Unie omdat er tussen haar en de Heer B. B. E. een geregistreerd partnerschap bestaat dat in België beschouwd wordt als equivalent aan een huwelijk. Zij leeft sinds meer dan één jaar met haar partner onder hetzelfde dak;

Dat zij op deze basis en die van artikel 40 ter van dezelfde wet, zoals hoger vermeld, een verblijfskaart als familielid van de Heer B. B.E. aangevraagd heeft;

Dat tegenpartij de vordering van verzoekster verworpen heeft door te concluderen dat "Er een verklaring van de werkloosheidsdienst van Vilvoorde gevoegd werd waaruit blijkt dat de Belg van Januari 2013 tot December 2013 inbegrepen een werkloosheidsuitkering ontving. Nergens in het dossier zijn er bewijzen dat de Belgische referentiepersoon daadwerkelijk werk zoekt. Vandaar dat de werkloosheidsuitkering niet in aanmerking kan genomen worden;

Zij voegt er eveneens aan toe dat « Bijkomend een deeltijds arbeidscontract op naam van betrokkene zelf, alsook een prestatiestaat en drie loonfiches voorgelegd werden. De bestaansmiddelen die betrokkene zelf verwerft kunnen echter overeenkomstig bovenstaand wetsartikel niet in overweging genomen worden. 't Is immers de Belg die moet aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om gezinshereniging voor de gezinsleden te kunnen bekomen » ;

Dat ten opzichte van deze redenering van tegenpartij het duidelijk is dat zij artikel 42 § 1° al.2 van hoger genoemde wet schendt. Deze vermeldt dat :

« Het verblijfsrecht van meer dan drie maanden in het Koninkrijk wordt zo vlug mogelijk erkend en ten laatste zes maanden na de datum van de aanvraag zoals voorzien in § 4, alinea 2, aan de burger van de Unie en aan zijn familieleden die de voorwaarden vervullen en voor de duur door de Koning bepaald, overeenkomstig de Europese reglementen en richtlijnen. De erkenning houdt rekening met het geheel van de elementen van het dossier";

Dat in geval van niet naleving van de voorwaarden betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beoogd in artikel 40bis, § 4, alinea 2 en artikel 40ter, alinea 2, de minister of zijn gemachtigde MOET bepalen, in functie van de noodwendigheden eigen aan de herenigde burger van de Unie en leden van zijn familie, de noodzakelijke bestaansmiddelen om toe te laten in hun noodwendigheden te voorzien, zonder een last voor de openbare macht te worden. De minister of zijn gemachtigde mag, met dit doel, door de vreemdeling of elke Belgisch autoriteit alle nuttige documenten en inlichtingen laten meedelen voor de bepaling van dit bedrag”;

Dat ten opzichte van deze wettelijke bepaling, vermits tegenpartij de bestaansmiddelen door de partner van verzoekster geweigerd heeft door te schrijven dat “de werkloosheidsuitkering mag niet in aanmerking genomen worden”, dat zij geweigerd heeft het arbeidscontract niet van deeltijdse duur zoals zij beweert maar van onbepaalde duur van verzoekster door te stellen dat “Bijkomend een deeltijds arbeidscontract op naam van betrokkene zelf voorgelegd werd, alsook een prestatiestaat en drie loonfiches. De bestaansmiddelen die betrokkene zelf verwerft mogen echter overeenkomstig bovenstaand wetsartikel niet in overweging worden” heeft zij artikel 42 al.2 van de wet van 15/12/1980 geschonden die aan de minister of zijn gemachtigde OPLEGT, in functie van de noodwendigheden eigen aan verzoekster en haar partner, de bestaansmiddelen te bepalen noodzakelijk om hun toe te laten in hun eigen noodwendigheden te voorzien zonder een last voor de openbare macht te worden; Tegenpartij mocht zich zelf, met dit doel, door verzoekster of elke Belgische autoriteit alle nuttige documenten en inlichtingen laten meedelen voor de bepaling van dit bedrag ;

Dat tegenpartij tot geen enkel concreet onderzoek van de noodwendigheden eigen aan het gezin van verzoekster met haar partner overgegaan is, terwijl krachtens het arrest Chakroun CJUE, zij verplicht was deze noodwendigheden in concreto te schatten;

Dat inderdaad, door een uitspraak in dezelfde aard te doen, de Raad voor Vreemdelingenbeslissingen al bepaald had dat “de opsomming van diverse kosten en lasten aan dewelke een gezin het hoofd moet bieden zonder enige precisie, noch schatting, van hun respectievelijke bedragen, geen concreet onderzoek is van de noodwendigheden eigen aan de herenigde burger van de Unie en leden van zijn familie zoals vereist door artikel 42 § 1° al. 2 van deze zelfde wet voorziet dat de minister of zijn gemachtigde zich alle nuttige documenten mag laten meedelen voor de bepaling van dit bedrag (Arrest nr. 88.251 van 26/09/2012);

Dat op 20/01/2014, ter aanvulling van haar aanvraag tot verblijfsvergunning, verzoekster aan tegenpartij een kopie van een arbeidscontract dat zij zojuist getekend had alsook haar eerste loonfiche geadresseerd had, die al aanduiden dat haar eigen inkomen aan dat van haar partner zou toegevoegd worden;

Dat zij op 07/08/2014 haar aanvraag vervolledigd heeft met een kopie van haar arbeidscontract van onbepaalde duur en loonfiches die tegenpartij over haar inkomen hebben ingelicht. Met haar contract van onbepaalde duur en haar gemiddeld salaris van 900 EUR per maand, de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen van dit gezin (2.100 EUR/maand) voor het nemen van de omstreden beslissing aan tegenpartij meegedeeld werden. Zij had bijgevolg genoeg elementen om artikel 42 § 1° al. 2 van de wet van 15/12/1980 voornoemd niet te schenden;

Dat bijgevolg tegenpartij geen rekening gehouden heeft met het geheel van de financiële situatie van het gezin van verzoekster. Bovendien heeft verzoekster in haar dossier van aanvraag van een verblijfskaart als familielid van de burger van de Unie een attest van het OCMW van haar gemeente geleverd dat aanduidt dat zij niet van dit centrum afhangt;

Dat bijgevolg de ondernomen akte met recht zal nietig verklaard worden.”

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd op 12 augustus 2014, terwijl de aanvraag ingediend werd op 26 februari 2014. De beslissing werd binnen de wettelijke termijn van 6 maanden genomen.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk gemotiveerd waarom de referentiepersoon niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

De referentiepersoon geniet een werkloosheidsuitkering en toont niet aan dat hij actief op zoek is naar werk.

Er kan geen rekening worden gehouden met de eventuele inkomsten van verzoekster zelf, aangezien de vreemdelingenwet duidelijk vereist dat de bestaansmiddelen in hoofdte van de referentiepersoon moeten worden beoordeeld.

Verzoekster stelt dat verwerende partij rekening diende te houden met de behoeften van het koppel bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Verwerende partij stelt vast dat indien er enkel bewijzen worden voorgelegd van bestaansmiddelen die niet in aanmerking moeten worden genomen cf. artikel 40ter tweede lid Vreemdelingenwet, er geen behoeftenanalyse dient te gebeuren. (RVV nr. 223.807 van 11 juni 2013).

In casu legde verzoekster enkel bewijzen voor die niet in aanmerking konden worden genomen worden voor de berekening van de bestaansmiddelen, meer bepaald een deeltijds arbeidscontract en loonfiches met betrekking tot de verzoekster, bewijs van de werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon.

“Gelet op het ontbreken van enig bewijs van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De verwerende partij diende in casu geen verdere ‘behoefteanalyse’ te doen in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Indien slechts inkomsten worden voorgelegd die geen deel uitmaken van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet zich niet op (naar analogie: RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). Gelet op deze vaststelling diende de verwerende partij de verzoekende partij niet bijkomend de verzoekende partij te contacteren om haar onkosten op te vragen. Een schending van artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet is niet aannemelijk.” (R.v.V. nr. 125.604 dd. 13.06.2014).

“Waar verzoekster het gebrek aan een behoeftenanalyse opwerpt, benadrukt de Raad dat uit lezing van de vreemdelingenwet blijkt dat er slechts tot een behoeftenanalyse moeten worden overgegaan indien de voorgelegde bestaansmiddelen niet voldoende, toereikend of stabiel zijn. Wanneer niet voldaan is aan de voorwaarden omtrent bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter, dan is de gemachtigde krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet verplicht om te bepalen op basis van de eigen behoeften van de vervoegde echtgenoot en van zijn familieleden welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (RvS 19 december 2013, nr. 225.915). In deze zaak moet echter worden vastgesteld dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet duidelijk bepaalt dat een werkloosheidsuitkering enkel als een bestaansmiddel in aanmerking kan worden genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Aangezien de gemachtigde op goede gronden vaststelde dat de Belgische onderdaan enkel beschikt over een werkloosheidsuitkering maar niet actief op zoek is naar werk, impliceert dit de afwezigheid van elk bestaansmiddel zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de vreemdelingen. Aangezien de vereiste bestaansmiddelen in casu onbestaande zijn, diende noch kon de gemachtigde nagaan of deze stabiel, toereikend en regelmatig zijn. Er was dan vervolgens ook geen verplichting in hoofde van de gemachtigde tot een behoeftenanalyse, dit is een concreet onderzoek van de individuele situatie van verzoekster, wanneer deze bestaansmiddelen in casu geheel onbestaande zijn (RvS 11 juli 2013, nr. 223.807).” (R.v.V. nr. 123.063 van 25 april 2014, <http://www.rvv-cce.be>).

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief, op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Het middel is ongegrond.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. De aanvraag wordt afgewezen omdat de referentiepersoon in functie van wie het verblijfsrecht wordt aangevraagd nagelaten heeft bewijzen bij te brengen dat deze actief naar werk zoekt terwijl van de referentiepersoon enkel werkloosheidsuitkeringen worden bijgebracht ter staving van diens inkomsten. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 40ter van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk zodat zij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, naast de schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, alinea 2 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden (...)” (eigen onderlijning).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag is afgewezen omdat de levenspartner van de verzoekende partij niet had aangetoond dat deze actief werkzoekende was terwijl zij enkel inkomsten uit werkloosheidsuitkeringen opgaf.

Dit determinerend motief vindt steun in het administratief dossier. Blijkens het administratief dossier maakte de verzoekende partij aangaande de inkomsten van het gezin een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur over van haarzelf met loonfiches van haar tewerkstelling en een verklaring van het ABVV aangaande de werkloosheidsuitkeringen die de partner van de verzoekende partij heeft ontvangen voor al de maanden van het jaar 2013. Zij liet evenwel na bewijzen bij te brengen dat haar partner actief werk zocht. De verzoekende partij ziet over het hoofd dat volgens artikel 40ter van de vreemdelingenwet de werkloosheidsuitkeringen slechts in aanmerking kunnen genomen worden op voorwaarde dat er bewijzen worden bijgebracht dat de werkloosheidsgerechtigde actief naar werk zoekt. Artikel 40bis van de vreemdelingenwet doet aan de bepalingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet geen afbreuk. Het loutere gegeven dat de verzoekende partij een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgesloten met haar partner geeft haar niet van rechtswege een verblijfsrecht. Niets belet de verzoekende partij overigens een nieuwe aanvraag in te dienen indien zij nieuwe gegevens die relevant zijn, waaronder de bewijzen dat haar partner actief werkzoekend is, kan bijbrengen.

Verder luidt artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet:

“(...)Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.(...)”.

In toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet heeft de verzoekende partij geen inkomsten van haar partner aangetoond nu de werkloosheidsuitkeringen zonder bewijzen aangaande het actief zoeken naar werk door de partner van de verzoekende partij, niet in aanmerking mogen genomen worden. Bij gebreke aan het bijbrengen van enig inkomen van de partner van de verzoekende partij, in het licht van het voorgaande, is de verwerende partij er niet toe gehouden over te gaan tot een behoefteanalyse. Immers kan bij gebreke aan inkomsten die deel uitmaken van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen geen analyse van behoefte plaatsgrijpen. Er is geen verplichting in hoofde van de verwerende partij om na te gaan of de bestaansmiddelen stabiel, toereikend en regelmatig zijn als er geen bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet zijn aangetoond. De redenering van de verwerende partij op dit punt dient gevolgd te worden. De verwijzing naar het arrest Chakroun van het Hof van Justitie is niet dienstig temeer de verzoekende partij haar aanvraag indiende in functie van een Belgisch onderdaan.

Bijgevolg maakt de verzoekende partij met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht of van artikelen 40ter en 42, § 1 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,
dhr. M. DENYS,
De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.
De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN